Anna de la Caida

Hvor Ånderne Danser

ANNA DE LA CAIDA

Erkendelsen kom i høj grad til mig den weekend. Der er så meget, man ikke ved – så meget, man tror, man ved. Dengang for 25 år siden opdagede jeg, hvordan min verden i virkeligheden hang sammen. Jeg må sige, at det stadig står klart i min hukommelse, men hvorfor skulle det ikke gøre det? Det er ikke hver dag, at man oplever noget tilsvarende.

Der var ekstremt varmt. De sidste par måneder havde der hersket en hedebølge over landet, og selvom efteråret burde være sat ind, var vejrguderne tilsyneladende ligeglade. Vamen blev bare ved og ved, og alt var efterhånden afsvedet. Vand var blevet en mangelvare.

Jeg havde fået et brev fra min far. Jeg kunne næsten ikke huske ham, men en dag lå der et brev fra ham. Han var meget syg og lå for døden. Han ønskede, at jeg kom. Han ville for alt i verden se sine børn en sidste gang, inden han skulle dø. Jeg besluttede mig for at tage af sted. Måske var det godt at vende hjem til de rødder, jeg i årevis nærmest havde glemt i mit forsøg på at overleve i en barsk verden. En god veninde lovede at passe min lille søn Daniel, og jeg brugte mine sparepenge på en togbillet nordpå til min fars gods, som jeg ikke havde sat fødderne på, siden jeg var 13 år gammel.

Toget ankom til den lille stationsby, og jeg stod ud. I et kort glimt fik jeg øje på en smuk dame, der steg ud af 1. klasse. Hun lignede umiskendeligt meget min søster Maria, men jeg nåede ikke at fange hende, før hun var forsvundet. Jeg gik lidt rundt i byen og overvejede, hvorledes jeg skulle tilbagelægge de ca. 20 kilometer ud til godset. Til sidst fandt jeg dog en venlig bilejer, der indvilgede i at køre mig. Jeg sendte ham et flirtende smil, og han troede sikkert, at nu var hans lykke gjort. Sådan skulle det ikke være.

Snart efter bumlede bilen af sted. Jeg sagde ikke meget på turen, selvom chauføren var villig til at snakke. Jeg var ligeglad. Jeg lod som om, at jeg lyttede efter, men tænkte mine egne tanker…

…Chauførens tale bliver snart en monoton strøm af ligegyldige ord. Du prøver ihærdigt at huske din barndom. Der er ikke meget tilbage. Du har oplevet alt for meget siden hen. I et korte glimt kan du se din mor for dig. Hun var smuk som solen selv og blid som Afrodite. Hun var der kun, da du var ganske lille – siden forsvandt hun. Hvorhen ved du ikke, men din far sagde noget om, at hun var på en rejse. Den nat hun forsvandt, vågnede du badet i sved. Du var bange. Din far var bange, og du var bange for ham. Nu havde du kun din tvillingesøster Monica. Hvor du savner hende. Du har ikke set hende siden den dag, du løb væk. Du vil tilbage til hende. Du ved, at I bliver nødt til at stå sammen. Din mor kalder på Jer, men kun sammen med Monica kan du nå hende…

…Alt blev godt igen, men frygten kom tilbage. Den kommer altid tilbage. En nat var det hele for meget. Du vågende skrigende i den seng. Ånderne havde talt til dig. Du tog tøj på, sprang ud af vinduet og løb. Du ville aldrig mere tilbage. Du skreg. Hvorfor kunne du ikke forklare, men du ville væk. Være dig selv. Du var kun tretten år gammel, men du vidste, hvad du gjorde. Du fandt et tog, og drog til hovedstaden som blind passager. Her måtte lykken være. I hvert fald behøvede du ikke at være bange mere. Sådan troede du, at det var. Virkeligheden var en anden - angsten fortsatte.

I hovedstaden var intet godt. Du måtte leve på gaden. Snart glemte du dit gamle liv. Det er først nu, at

det hele er ved at dukke frem igen. I korte glimt husker du din fars fantastiske historier. Du husker lykken og de varme somre, hvor du legede med dine søskende i græsset og på markerne. Hvorfor glemte du? Var det åndernes kald eller var det frygten for dig selv?

Du blev snart nødt til at sælge din krop for at overleve. Den første gang gjorde det uendeligt ondt – tårene trillede ned ad dine kinder, men du ville ikke tilbage. Din stolthed var det eneste, du havde, og den tvang dig til at blive. Men selv stoltheden forsvandt, og du ville hjem. Hjem til de bølgende marker. Men du kunne ikke længere huske, hvor hjem var. Kun de bølgende marker og den rislende bæk stod klar i din erindring…

…Chaufføren spurgte mig om noget, og mine tanker blev afbrudt. Jeg kiggede spørgende på ham og bad ham gentage. Han spurgte om, hvad jeg skulle ude på godset. Jeg svarede ham først ikke, men sagde så til sidst, at jeg skulle hjem. Dette var min fødeegn, og det var på tide at indse det. Manden så underligt på mig og forstod tilsyneladende ikke, hvad jeg mente. Han sagde ikke mere og koncentrerede sig i stedet om at køre bilen…

…Tiderne blev dog bedre. Du ville ikke længere sælge dig selv. Din stolthed tillod det ikke, og i stedet lykkedes det dig at få et job på en fabrik til langt under mindstelønnen. Du var dog tilfreds. Du kunne lige akkurat klare dig. Din ære og stolthed sørgede for det. På samme måde som præsten gjorde det hver søndag, når du kom for at skrifte. Du søgte trøst hos Gud, men fandt ingen svar. Ånderne kaldte stadig på dig. Hviskede om natten, og længslen efter Monica blev større. Hun kunne hjælpe dig.

Mange af kvinderne på fabrikken spurgte om, hvem du var. Du sagde aldrig noget til dem. Rystede på hovedet og sagde kort, at du var din egen og ingen andens. Du kunne stadig huske trygheden og rigdommen, men forsøgte ikke at tænke på den. Du var en del af bunden, og her hørte du hjemme. Du var flov over din barndom, hvor du havde alt. Den tid var forbi, og det eneste du havde, var din fremtid og din solidaritet.

Den dag Allende blev valgt til præsident festede du i gaderne natten lang. Du var ikke engageret politisk – til det havde du alt for travlt med at overleve, men du vidste, at den nye præsident ville betyde en bedre fremtid for sådan en som dig. Du var lykkelig og blev en kort stund forelsket i en mand, du mødte til festen. Næste morgen var han forsvundet, men ni måneder senere fødte du hans søn. Daniel er det bedste, der nogensinde er sket for dig. Nogen siger, at han er horeunge, og du er en hore, men du er ligeglad – han er dit et og alt, og du vil gøre alt for ham.

Få år senere mistede du igen håbet sammen med resten af landet. Den dag kuppet kom, sad du i din lejlighed. Du trykkede Daniel ind til dig og prøvede at trøste ham. Han skreg højere og højere, hver gang, I kunne høre en bombe ramme præsidentpaladset. Han skreg, og du var bange. Bange for fremtiden. Du så soldaterne i gaderne. De mange mennesker, der blev skudt. Hvad var der tilbage af fremtiden?

Men livet fortsatte, og du lever endnu. Daniel bliver stadig større, og I er lykkelige. Du har til livet, og det er nok. Du stiller ikke længere spørgsmål ved tingene. Du accepterer din skæbne. Spørger man, bliver hentet om natten og aldrig fundet igen.

Ånderne er begyndt at kalde på dig igen. Du kan føle, at din mor forsøger at tale til dig, men du kan ikke høre, hvad hun siger – ikke uden Monica – men hvor er hun? Du har prøvet at kontakte hende, og du drømmer tit om hende…

…Pludselig stoppede bilen. Manden stirrede på mig med begærlige øjne. Jeg spurgte, hvorfor han var stoppet. Nu var det tid til at betale, sagde han. Han lagde

en hånd på mit lår, som jeg straks fjernede. Han så vred ud og greb fat i mig med begge sine arme. Jeg vred mig løs og fik åbnet døren. Han kravlede efter mig, men et velanrettet spark sendte ham i gruset. Ingen skulle gøre mig noget. Jeg var for stærk til at underkaste mig. Jeg begyndte at løbe, og så mig ikke tilbage. Jeg løb, indtil jeg nåede frem til bækken. Han fulgte ikke efter mig, så jeg stoppede op, og pludselig overvældede indtrykkene mig. Jeg kunne kende duftene fra blomsterne og lyden af det rindende vand på trods af tørken. Det hele vældede op i mig, og jeg blev glad. Smilende begyndte jeg at gå op mod godset.

De andre

Marco – født 1941

Du kan huske din ældste storebror som nærmest en kopi af Jeres far. Han gik altid lige op af din far og lærte alt det, han skulle, så han kunne arve godset. Andet husker du stort set ikke.

Pedro – født 1944

Da du var helt lille, så du ikke meget til Pedro. Han gik på en kostskole og var kun hjemme nogle få gange om året. Dog husker du ham som yderst disciplineret og kedelig. Han gad aldrig at lege med dig.

Maria – født 1946

Maria betød meget for dig i din barndom. Da Jeres mor døde, overtog Maria stort set hendes rolle. Du så meget op til hende og ønskede for alt i verden at blive som hende. Hun var indbegrebet af moderlighed, og du kan huske, at I ofte sad sammen om aftenen og talte om Jeres mor, når alle de andre var gået i seng.

José – født 1948

José var en mærkelig fyr. Det meste af tiden sad han og tegnede i solen eller spillede på sin guitar og sang underlige sange. Du forstod ham aldrig rigtigt. Det gjorde til gengæld Monica, der ofte var med ham nede i den lille landsby for at besøge bønderne.

Monica – født 1952

Du har altid haft et fantastisk forhold til din tvillingesøster. Hun var på mange måder meget forskellig fra dig, men det var som om, at blodet holdt Jer sammen. Du kan huske, at du havde det bedst sammen med hende eller din mor. Du savner Monica meget, og du er overbevist om, at hun kan hjælpe dig med at finde din mor igen.

Carlos – født 1898

Du husker kun din far i små glimt som en varm og dejlig mand, der elskede at tage dig på skødet og fortælle fantastiske historier. Du forstår ikke, hvorfor du var så bange for ham, og hvorfor din mor var det. Ånderne talte deres sprog, men du forstod det aldrig.

Isabella – født 1919

Din mor var den smukkeste kvinde i verden. Hun var fantastisk på alle områder, og du savner hende stadig. Du kan fornemme, at hun kalder på dig og Monica, men I må stå sammen for at høre det.

STIKORD

Fødelsdato: 4/7 1952

Udseende: Lille og meget tynd. Tjavset sort hår. Dybe sørgmodige øjne. Furede hænder på trods af den unge alder. Er egentlig temmelig køn. Uskyldigt udseende.

Påklædning: Blå simple cowboybukser, en blågrøn sweatshirt.

Personlighed: Indadvendt, erfaren, arbejdsom, moderlig.

Væremåde (det der vises udadtil): Stille, mystisk, tilbagelænet, spontan.

Menneskesyn: Enhver er sin egen lykkes smed. Hun skylder ingen noget, og ingen skylder hende noget. Klar dig selv.

Politisk tilhørsforhold: Støttede i sin tid socialisterne, men holder sig langt uden for politik i dag. Hun interesserer sig ikke for det og tør heller ikke.

Psykisk tilstand: Nervøs, åndelig stærk. Oplever til tider mærkelige drømme og syner.

Mål: At få afklaret sin fortid og sine familiære forhold. At genfinde balancen med sin tvillingesøster, så hun igen kan få kontakt til sin mor. Finde ånderne.

Generelt: Anna er på flere måder en splittet pige. På den ene side er hun uskylden selv. Hun lever på mange måder i en drømmeverden, men på den anden side er hun ekstremt erfaren, da den barske virkelighed har lært hende meget. Hun har oplevet tilværelsens bund, og det kan kun gå frem ad. Livet har sat sit tydelige spor på hende.